

dagen paa en eller anden Maade kom til at tilkjendegive sin Mening om den administrative Ordning i det Hele taget. Det erindres jo, at der her i Thinget tidligere har været forsøgt paa at faae nedfat en parlamentarisk Kommission, der skulde overveie Indretningen af hele vor Administration, og at dette Forsøg i sin Tid blev standset derved, at en daværende Minister, som tillige var Folkethingsmand, stemte derimod, saa at Forslaget ved Hjælp af hans Stemme ikke gik igjennem. Efter min Mening ville vi ikke kunne faae en hensigtsværende Administration indrettet, førend Rigsdagen selv har tilkjendegivet sin Mening om, hvad den fordrer med Hensyn til Administrationens Indretning. Jeg for mit Vedkommende agter ikke at deltage i Afstemningen over Lønningslovenes Forandring, førend et saadant Skridt er blevet forsøgt fra Rigsdagens Side paa at iværksætte den Tanke, som tidligere har været fremme her, og som af Regjeringen blev forhindret gennemført. Den ærebe sidste Taler gjorde meget rigtig opmærksom paa, at dersom man gif hen og forandrede en enkelt overordnet Embedsmands Embedsvirksomhed, saa kom man til at staa forlegen lige overfor forskjellige Tilfælde, saaledes at man ikke vidste, hvor man skulde hen. Det, tror jeg, var en meget rigtig Uttring af det ærebe Medlem, og det er en Uttring, jeg tager til Indtægt for min Betragtning af Sagen. Jeg antager, at have vi kunnet vente saalænge med at faae disse Lønninger omordnede, maatte vi ogsaa kunne vente lidt længere, og da Regjeringen jo, saavidt jeg veed, ikke har indbraget Medlemmer af Rigsdagen i den Kommission, som den har nedsat til Forberedelse af disse Lønningslove, og heller ikke har foreslaaet Rigsdagen — det Sidste er i hvert Tilfælde vist — at tage Beslutning om at lade Delegerede tiltræde den Kommission, som Regjeringen agtede at nedsette derom, saa forekommer det mig, at Regjeringen ikke med Bølgighed kan fordrø, at man skal gaa til en gjennemgribende Lønningsforandring for samtlige Embedsmænd. Det forekommer mig, at de, der lede Sagerne her i Thinget, havde en stor Opfordring til at tage den gamle Tanke om at forsøge nedfat en parlamentarisk Kommission op igjen. Dersom jeg selv var i et saadant Tilfælde, at jeg udvædede en saadan Indflydelse her, var det et af de første Spørgsmaal, jeg vilde reise blandt mine Meningsfæller. Men da det ikke er Tilfellet, kan Ingen vente, at jeg skulde give mig af dermed under de nuværende Omstændigheder. Jeg vil imidlertid bemærke, at jeg under andre Forhold har været med til paany at foreslaa denne Tanke fremmet; men siden den Tid ere Forholdene ogsaa for mit Vedkommende forandrede, saa at jeg ikke vil være istand til at gjøre det Samme, som jeg dengang kunde, jeg for min Part agter som sagt ikke for Dieblisset at stemme for Lønningslovenes Forandring. Skulde der

under Sagernes Gang fremkomme Forslag om Nedsættelser i Lønninger, som jeg finder hensigtsmæssige, saa stemmer jeg naturligvis foreløbig derfor, men jeg agter ikke at give min Stemme til Loves Gjennemførelse i det Hele taget paa dette Gebet paa Grund af den Stilling, Regjeringen tidligere har indtaget, og som den ikke har søgt at raade Bod paa ved sin sidste Foranstaltning, Nedsættelsen af den Kommission, som har forberedt de nuværende Lønningslovsforslag.

Snel: For blot ganske kortelig at berøre Uniformspørgsmaalet, som jeg — med den ærebe Formands Tilladelse — dog nok tror hører sammen med Lønningslovene, skal jeg til det ærebe Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Singerkred) bemærke, at, naar jeg har ment, at en vis Klasse Dommere ikke skulde bære Uniform, var det de Dommere, som beklæde Spøisteret og Dverretterne, men ikke Underrettsdommerne; thi deri er jeg enig med det ærebe Medlem, at det vilde være pøsseligt — hvad der forøvrigt vistnok ogsaa sker i det daglige Liv — at den Dommervirksomhed, som udøves ved Underretten, udøves i Embedsuniform. Forøvrigt glædede det mig i denne Sag at være i Overensstemmelse med det ærebe Medlem fra Rosbing, og jeg var endog i mere fuld Overensstemmelse med ham, end det ærebe Medlem fra Aarhus havde bemærket, idet nemlig saavel han som jeg ikke vilde gaa ind paa at hæve Amtmandsinstitutionen aldeles, men kun paa at indskrænke Antallet af Amtmænd af Grunde, som vi begge fremhævede, og som jeg ikke skal gjentage. Derved falder en Del af de Indvendinger bort, som det ærebe Medlem fra Aarhus gjorde mod den af mig foreslaaede Reduktion, saaledes f. Ex. det ganske vist ikke meget vigtige Spørgsmaal, om hvem der skal indsætte de nye kongelig udnævnte Embedsmænd. Det er naturligvis den Overembedsmand, som efter den nye Ordning bliver indsat for det vedkommende Distrikt. Forøvrigt havde jeg ventet at høre ganske andre og mere indgaaende Indvendinger mod et forholdsvis saa radikalt Forslag som dette. De Indvendinger, som det ærebe Medlem fremspøgte, overbeviste ikke mig; de vare jo ogsaa væsentlig hentede fra lokale Forhold, som kun det ærebe Medlem, og ikke vi Andre, er bekendt med. Den eneste almindelige Bemærkning af dem, som det ærebe Medlem fremkom med, som skulde have nogen Vægt, var den, at der i forskjellige Amtsraadskrebs kan være forskjellige Interesser med Hensyn til en og samme Sag. Det er ganske vist, det skal jeg indrømme; men dette kan efter min Mening ligesaa lidt være til Hinder for, at en Amtmand bestyrer forskellige Amtsraadskrebs, som den nu er til Hinder for, at en og samme Herredsfoged kan bestyre forskellige Herredsfogedembeder; man maa jo nemlig antage, at den Embedsmand, som staa upartisk og uden egen Interesse i de paagjældende